

INHOUD

Voorwoord	7
HOOFDSTUK 1	
De dag voorafgaand aan de bijna-doodervaring	15
HOOFDSTUK 2	
De eerste ervaringen buiten mijn lichaam	23
HOOFDSTUK 3	
Gouden Lichtwerelden	35
HOOFDSTUK 4	
Sensuele wereld	55
HOOFDSTUK 5	
Akasha, de wereld van kennis	67
HOOFDSTUK 6	
De Wit Lichtwerelden: de piramides	85
HOOFDSTUK 7	
Diagrammen en symbolen	107
HOOFDSTUK 8	
Werelden van grote harmonie	131
HOOFDSTUK 9	
Kijk op de wereld	153
HOOFDSTUK 10	
Terug in mijn leven	181
Over de auteurs	191

VOORWOORD

Wat is er na de dood? Dat is een vraag die iedereen intrigeert, maar waar bijna niemand het antwoord op weet. Dit boek is het verslag van de reis tijdens de bijna-doodervaring van Rogier Zwijzen, toen hij werd getroffen door een bacteriële meningitis – hersenvliesontsteking – door streptokokken.

Rogier beschrijft in dit boek zijn ervaringen en de belangrijke lessen die hij meekreeg voor de geestelijke ontwikkeling van mensen in dit tijdperk van Aquarius.¹ Die lessen helpen je bij het vinden van een antwoord op de vraag: hoe wil ik mijn leven leiden en invullen? Het boek geeft inzicht in de verschillende werelden en energieën die bestaan in de uitgestrektheid van de kosmos en in de mogelijkheden die de mens heeft bij het volgen van zijn spirituele weg.

In dit boek staat regelmatig dat Rogier in coma is, wat niet helemaal klopt. Hij werd bijna drie dagen onder narcose gehouden, om zijn lichaam totale rust te geven en zo de mogelijkheid tot herstel te vergroten. Gedurende die drie dagen heeft Rogier ervaren dat hij niet meer in zijn lichaam was, maar op reis was door

1 Dit is een astrologische aanduiding. In de astrologie is elk tijdperk van ongeveer 2000 jaar gekoppeld is aan een teken uit de dierenriem en de stand van de sterren. Zie ook: <https://nl.wikipedia.org/wiki/Watermantijdperk>.

veel verschillende geestelijke werelden. Voor hem was het alsof hij ruim anderhalf jaar op reis was, een periode waarin hij enorm veel heeft beleefd.

Ik, Liselotte, heb gedurende die tijd heel duidelijk gevoeld dat Rogier niet meer aanwezig was. Zijn lichaam voelde leeg en verlaten aan. Misschien herken je het: iemand die slaapt, voelt heel anders aan dan iemand die dood is. Hij voelde gedurende die drie dagen dood aan.

Toen hij daarna in het ziekenhuis herstellende was, begon hij te vertellen over wat hij had meegemaakt. Ik stelde voor om zijn verhalen op te nemen, want ik wist direct dat ik er een boek over wilde schrijven. Het is zo bijzonder, zo hoopgevend. Ik heb gedurende het schrijven van dit boek zo veel geleerd over mijn eigen ontwikkeling en over mijn visie op het leven. Ik voel dat we dit moeten delen.

De eerste weken na Rogiers ervaring namen we zo veel mogelijk op. Zodra hij zich iets herinnerde, maakten we daar opnames van. Lieve vrienden van ons werkten dit uit tot tekst. Deze teksten dienden later als uitgangspunt voor een hoofdstuk.

De maanden erna hebben we die teksten uitgewerkt. We besloten elke donderdagmiddag te schrijven en daarom ging Rogier elke woensdagavond met die gedachte naar bed. De volgende ochtend had hij dan een duidelijke herinnering aan een bepaalde wereld.

We zijn als volgt te werk gegaan. Rogier gaat liggen op de bank en raakt in trance. Ik lees de tekst voor die aansluit bij de droom en de herinnering van die nacht. De teksten zijn ruwe schetsen die hem helpen, samen met de ervaringen van die nacht, om helemaal terug te gaan naar het juiste moment tijdens zijn bijna-doodervaring.

Dan begint hij mij de tekst te dicteren die ik zo snel als ik kan in-typ op mijn tablet. Op deze manier werken we een paar maanden door.

De maanden en jaren erna ben ik al deze teksten verder gaan uitwerken. Het boek is geschreven in de ik-persoon en vanuit de beleving van Rogier. Alhoewel het zijn verhaal en zijn belevingen zijn, heb ik veel aangevuld en uitgelegd, als ik vond dat verduidelijking nodig was. Daarbij maakte ik gebruik van mijn spirituele kennis uit mijn jarenlange training bij de mysteriescholen van de Gouden Ankh, de yoga, de *wild tantra* en *plant medicine*. Sommige aanvullingen zijn explicieter en staan in een kader.

Aan het eind van de hoofdstukken (behalve na hoofdstuk 1) zijn oefeningen toegevoegd: een handeling, een meditatie, een inzicht. Dit zijn mooie, eenvoudige oefeningen voor de spirituele liefhebber.

DE MYSTERIESCHOOL VAN DE GOUDEN ANKH

Al vele jaren zijn wij, Rogier en ik en een groep mensen om ons heen, verbonden aan de mysterieschool van de Gouden Ankh. Een mysterieschool zal zich nooit als zodanig kenbaar maken in de wereld, je zult er weinig of niets op internet over vinden. Het is een training voor mensen die al enige tijd zijn verbonden aan bijvoorbeeld een yogaschool of een boeddhistische training. Zij worden uitgezocht vanwege hun vurige wens geestelijk te groeien en dit door te willen geven aan anderen of om deze wereld wat mooier te maken. Deze mensen leren meer geheime technieken en oefeningen.

In de vorm van *channeled readings* hebben we de afgelopen dertig jaar onze geestelijke training ontvangen uit de geestelijke wereld. Een *channeled reading* vindt plaats via een medium, dat in staat is zijn lichaam geheel of gedeeltelijk te verlaten, zodat een leraar

of Meester via dat lichaam kan spreken. Zo worden belangrijke geestelijke lessen, meditatieoefeningen en nog veel meer informatie doorgegeven. Een deel van de readings is openbaar, een ander deel is voor de groep mensen die de training ook daadwerkelijk volgt. Zo hebben wij in de loop van dertig jaar vele meditatie-, yoga- en healinggroepen begeleid.

De openbare lezingen geven veel spirituele kennis, visualisaties en oefeningen voor bijvoorbeeld meditatie en ademhaling. De onderwerpen die we in de loop van de jaren behandelden zijn divers. Zo was er een uitgebreide training over het met geestelijke energie helen en genezen van mensen met bijvoorbeeld kanker, ME of jeugdtrauma's. Maar er waren ook lezingen over Meesters, leraren en inwijdingsscholen uit de geschiedenis van de mensheid. Een aantal lezingen ging over het inwijdingsproces van een persoon, hoe dat verloopt, wat je tegenkomt. Al deze kennis is uitgewerkt in teksten en we beschikken intussen – na dertig jaar – over een zeer uitgebreide bibliotheek, waar mensen nog dagelijks hun lessen en trainingen uit halen. De besloten lezingen gaan over het trainingsaspect. Daarin krijgen we feedback en aanvullingen op de meditaties.

Behalve via de mysterieschool van de Gouden Ankh hebben we ook uit andere mysteriescholen jarenlang onderricht en inspiratie ontvangen: yoga is een blijvende inspiratiebron, evenals de weg van de tantra en die van *plant medicine*. De prachtige en onmisbare kennis uit deze waardevolle wegen is tot ons gekomen op het moment dat wij daar rijp voor waren en vervult ons met blijvende dankbaarheid.

WAT GEBEURT ER ALS JE DOOD GAAT?

Bij het lezen van dit boek zul je je afvragen: waar komen mensen terecht na hun dood? Wat gebeurt er als je zelf doodgaat? Welke reis maakt je ziel als die het lichaam definitief verlaat?

In de meeste gevallen zul je nog een tijdje in contact blijven met de wereld die je net verlaten hebt. Je zult nog graag dichtbij je geliefden willen zijn. Als je het gevoel hebt dat je nog iets moet doen of moet betekenen in het leven van anderen, dan zal de periode dat je nog actief verbonden bent met deze wereld langer duren. Die periode is nog langer wanneer je leven op een traumatische wijze is beëindigd, omdat je dan niet in staat bent te accepteren dat je leven midden in de bloei is afgeknapt.

Eenmaal losgekomen van je aardse leven, komt een periode waarbij je dat leven recapituleert en de ervaringen die impact op je hadden opnieuw beleeft. Vaak ervaar je ze dan vanuit een ander gezichtspunt, bijvoorbeeld vanuit een ander en voel je wat een ander heeft gevoeld. Dit kan enkele tot tientallen jaren duren. Aansluitend ga je naar de geestelijke wereld waar je een harmonie mee hebt.

De geestelijke werelden zijn ongelooflijk divers en uitgestrekt. Waar je uiteindelijk terechtkomt heeft vooral te maken met je afstemming. Hoe heb je geleefd? Heb je veel kunnen betekenen voor de mensen om je heen? Heb je leed en verdriet kunnen verzachten? Heb je vreugde, liefde en licht gebracht of genezing? Hiermee verhoog je je afstemming en ontwikkel je in de loop van je leven meer licht en een gevoel van dankbaarheid en vervulling. Dit heeft direct effect op de geestelijke wereld waar je na je dood terechtkomt.

Maar ook van belang: heb je belangrijke thema's in je leven onder ogen durven zien, heb je hiermee gewerkt en getracht dit te helen

of op te lossen? Ook dit heeft gevolgen voor de geestelijke wereld waar je na je dood terecht komt. Want hoe lichter een wereld is, des te meer licht er op jou schijnt. Maar wanneer je delen in jezelf verbergt of uit schaamte of schuld wegstopt, dan verdraag je het licht niet en ga je op zoek naar een minder lichte wereld.

Omgekeerd geldt ook; heb je verdriet en ellende bij anderen veroorzaakt dan zorgt je eigen (verdrongen) schuldgevoel ervoor dat je na je dood in een werkelijkheid terecht komt die dit weerspiegelt.

KUN JE OOK IETS DOEN VOOR EEN OVERLEDEN GELIEFDE?

Is een geliefde net overleden, dan helpt het enorm als je voor hem of haar bidt of deze persoon liefde en licht stuurt gedurende één of twee maanden. Vertel diegene bijvoorbeeld elke dag wat hij of zij voor jou heeft betekend. Deze steun in de vorm van liefde en licht kan je overleden dierbare heel goed gebruiken op die nieuwe weg.

MET DANK AAN

Hierbij willen we graag een aantal mensen heel hartelijk bedanken. Allereerst al onze vrienden die ons zo enorm tot steun zijn geweest gedurende de ziekte van Rogier en die ons op allerlei manieren hebben bijgestaan. In het bijzonder Nienke de Bruijn, Marian Hoiting, Robert Elsink, Marcel Hoiting, Susan van de Werf, Annette Bendorp en Yvette van Dok. Jullie steun, liefde en licht zijn onmisbaar geweest en we eren jullie in ons hart. En vele andere vrienden die er waren met hun liefde, steun, aanwezigheid en wiens namen misschien niet genoemd zijn. Dank jullie wel. Wij zullen jullie altijd dankbaar zijn.

Ook onze spirituele vrienden zonder wiens hulp Rogier misschien wel nooit het ziekenhuis uit gekomen zou zijn: Jan Anton en Elly Volbeda, Francois Borking, Anita Broekveldt, Carla Hamburger, Ingrid Esmeijer, Oda de Wijn, Betty Erlings en Els Peters. Onze bijzondere dank en eerbied gaan uit naar: Dr. Mansukh Patel, Krishna Das, Paulette Agnew, Anita Goswami en Savitri McQuish. Onze Dru Yoga-vrienden: Quirine en Hans Wentink, Moniek van Schaveren, Michiel van Schaveren, Erik van Velzen, Jolanda Jonker, Ineke de Hulster, Trudy Rubink en Roselinde Eilers.

De hulp van de medewerkers in onze natuurgeneeskundige kliniek, Ars Biomedica, was onmisbaar: Ingrid Strengh-van Hees, Anita Broekveldt, Els Peters, Yett Lou en Tink Kotterer. We danken jullie voor het meedenken, organiseren en bovenal jullie flexibiliteit. Zonder jullie was het opstarten van de kliniek niet mogelijk geweest.

Specifiek voor hun hulp bij het tot stand komen van dit boek willen we bedanken: Carla Hamburger, Jannie Dassen, Nienke de Bruyn, Rika Lukac, Robert Elsink en Paulette Agnew, voor het meedenken en jullie waardevolle adviezen. En natuurlijk onze uitgever Suzanna van der Laan zonder wiens hulp en inzicht het manuscript nooit een boek zou zijn geworden.

Als laatste onze allerliefste en dierbare kinderen: Celine en Marijn. Jullie zijn het licht in ons leven en zonder jullie zou alles helemaal anders zijn.

Liselotte Hennekam en Rogier Zwijsen
April 2017

DE DAG VOORAFGAAND AAN DE BIJNA-DOODERVARING

Het is dinsdagavond en Liselotte en ik gaan dansen in Amsterdam. Het is een zalige zomeravond. Er zijn veel mensen aanwezig in de club waar we naartoe gaan; het belooft er warm en zweterig te worden. De muziek is geweldig en ik heb me heerlijk kunnen uitleven in het dansen. Ik voel me goed, fris en vitaal. Ik hoef nog maar drie weken te werken en dan begint onze zomervakantie. Het leven lacht me toe.

Terwijl we naar huis rijden, voel ik wel wat moeheid en een druk in mijn hoofd. Maar ja, we hebben net drie uur gedanst. Als ik er nu aan terugdenk, is het een ander soort moeheid dan ik gewend ben; ik voel een soort prikkeling door mijn hele lichaam. Als we thuiskomen, moet ik even ontspannen voor we gaan slapen. We gaan wel op tijd naar bed, want de volgende dag moet ik gewoon werken. Voor Liselotte is de zomervakantie al begonnen. Ik herinner me nog dat ik die nacht onrustig ben en me opgejaagd voel, alsof ik het superdruk heb gehad. Ik voel een vreemde spanning in me, maar ik maak me er niet druk om.

Woensdagochtend sta ik gewoon op en het normale ochtendritueel vindt plaats. Opstaan, honden uitlaten, afwasmachine uitruimen. Ik voel me nog steeds een beetje raar. Te veel gedanst en gepraat vermoed ik. Net voordat ik wil vertrekken, zie ik Liselotte nog, die yoga in de tuin gaat doen. Op haar vraag: “Heb je lekker geslapen”, antwoord ik dat ik een beetje hoofdpijn heb.

Bij de eerste behandeling van die dag merk ik dat ik gespannen ben en niet in staat ben om contact te maken. De spanning neemt toe en ik maak me druk dat één van de assistenten nog niet aanwezig is. Het voelt alsof ik de controle verlies. Alle normale routinehandelingen worden moeilijker en ik vermijd het een gesprek aan te gaan met de patiënten, omdat ik daar niet meer toe in staat ben. Ik ben slechts in staat twee of drie zinnen te uiten en dan wordt de spanning van het gesprek me te veel en loop ik weg. Door de toenemende druk in mijn hoofd lijkt alles moeilijker te worden; ik kan steeds minder prikkels aan; ik word warmer en opgefokter. De druk in mijn hoofd neemt toe.

Rond 9.00 uur sluit ik de eerste behandeling af. Bij de volgende patiënt gaat het proces van verwarring steeds sneller, ik kan moeilijker praten, mijn mond beweegt niet mee, ik kan het gesprek niet meer volgen, mijn bewegingen worden trager, mijn lijf doet niet wat ik wil. Ik ben totaal vergeten wat mijn therapieplan is. Ik raak steeds meer het contact kwijt ... geen flauw idee wat ik nou precies aan het doen ben, dus ik ga maar een beetje rondlopen. Als ik erop terugkijk, kwam ik in een automatische piloot-modus terecht, een soort basisstrategie van mijn wezen: niet opgeven, al val ik erbij neer, ik laat de controle niet los. Een sterk overlevingsmechanisme maakt dat ik niet onder ogen wil zien dat het echt niet goed met me gaat.

Inmiddels maken ook mijn assistenten zich zorgen en een van hen gaat Liselotte halen. Ik herinner me dat Liselotte de praktijk binnenkomt, me tot rust probeert te brengen en me mee naar buiten wil nemen om te achterhalen wat er aan de hand is. Dat lukt totaal niet, want ik wil uit alle macht terug om de zaak draaiende te houden. Wat een farce is, want ik kan niets meer. Het enige wat ik nog uit kan kramen, zijn de namen van enkele geneeskrachtige kruiden: *Millefolium* en *Chelidonium*.

Liselotte

Na mijn dagelijkse yoga en meditatie gaat de voordeurbel. Het is Anita, een van de assistenten van Rogier. Zij zegt dat het niet goed gaat met Rogier, hij lijkt het overzicht kwijt te zijn. Ze heeft me proberen te bellen, maar de huistelefoon heb ik twee dagen geleden in bad laten vallen en mijn mobiel staat nog op vliegtuigmodus. Haar verhaal klinkt alarmerend. Rogier is zo sterk als een beer, hij heeft bijna nooit iets. Ik vraag aan Anita of zij 112 heeft gebeld, wat niet het geval is. Ik doe mijn slippers aan, kam mijn haar, en bel 112, terwijl ik naar de auto loop. In de auto leg ik de situatie uit. De telefoniste verbindt me met de ambulancedienst. Terwijl ze dat doet, realiseer ik me dat ik eigenlijk niet precies weet wat de situatie is. Ik hang op en besluit later terug te bellen. Gelukkig word ik meteen teruggebeld. Ik ben de ambulancedienst daar nog steeds enorm dankbaar voor. Door hun snelle en accurate handelen is het leven van mijn lief gered. Ik vertel hun wat ik weet. En zij zeggen dat ze er meteen aan komen. Inmiddels ben ik bijna bij de praktijk aangekomen.

Direct bij binnenkomst zie ik Rogier. Ik weet niet eens of hij me wel herkent. Hij praat totaal onsamenhangend. Losse woorden. Wil dat iemand gaat pinnen. Maar ja wie? Noemt af en toe een tinctuur. Ik denk nog: misschien geeft hij aan wat hij nu nodig heeft. Maar Anita, een van de assistenten, zegt me dat hij de afgelopen vijftien minuten meerdere namen van kruiden heeft genoemd. Geen touw aan vast te knopen dus.

Enkele minuten later komen twee ambulancebroeders binnen. Zij proberen contact met me te maken en zeggen me dat het niet goed met me gaat. Ze binden me staande vast aan een brancard, maar dit kan ik me al niet meer herinneren; Liselotte heeft me dit later verteld. Het enige wat ik me herinner, is de brancard en dat ik

vanaf dat moment als een raket uit mijn lichaam schiet, alsof ik op een schietstoel de kosmos in wordt geschoten en dat het dan helemaal zwart wordt.

Liselotte

Een van de twee verplegers zegt dat ze aan hersenvliesontsteking denken. Rogier wordt naar het UMC gebracht, naar de afdeling EHBO. Ik ga snel naar huis, kleed me om, want ik heb nog steeds mijn yogakleding aan, pak al mijn spullen bij elkaar en bel onder-tussen onze kinderen, Celine en Marijn. Ik ervaar alles als in een trance. Ook ik sta op de automatische piloot. Ik realiseer me heel goed dat Rogier zich in een levensgevaarlijke situatie bevindt.

Binnen vijftien minuten ben ik bij het UMC, geen idee hoe ik daar gekomen ben. Het volgende beeld staat op mijn netvlies gebrand. Op het moment dat ik de EHBO-behandelkamer binnenkom, zie ik Rogier op een bed zitten, in kleermakerszit. Hij is nog verder weg dan daarvoor. En hij wiegt heen en weer. Ik ga meteen naast hem zitten, begin de Gayatri-mantra te zingen en stop daar niet meer mee de komende drie dagen. Helemaal verwonderd zie ik dat Celine er ook al is. Wat een opluchting. Iets later komt ook Marijn; hij is vanuit school met de bus naar het ziekenhuis gekomen. Ik ben zo trots op hen. Rogier wordt meteen rustiger als ik er ben en hij de Gayatri-mantra hoort. Hij geeft zich over en gaat liggen. Kennelijk was hij erg onrustig voor dat ik kwam, want ze besluiten op dat moment dat hij sedatie krijgt.

Vanaf de EHBO-kamer wordt hij naar radiologie gereden. Hij krijgt een hersenscan en een ruggenpunctie, om zijn hersenvocht te kunnen onderzoeken. Wonderlijk hoe je in zo'n situatie alle gevoel voor tijd kwijtraakt. Als ik erop terugkijk, heb ik geen enkel benul van tijd meer. Het is een verzameling losse beelden, sommige dominanter dan andere. Ik zie mezelf ijsberen op de gang bij radiologie, niet wetend wat er aan de hand is. Beangstigend.

Ik besluit al mijn vrienden te bellen of een tekstbericht te sturen. Ik vraag iedereen of ze voor Rogier willen bidden, mediteren of zingen. Ik kan voor mijn gevoel maar één ding doen in deze machteloze situatie en dat is zo veel mogelijk geestelijke energie mobiliseren om zijn leven te redden. We hebben een groot netwerk en iedereen helpt ons op die manier. Na een dag is er al enorm veel geestelijke energie voelbaar. Terwijl ik de Gayatri-mantra zing, stel ik me voor dat al deze energie via mijn handen zijn lichaam instroomt en het geneest.

Nadat Rogier van radiologie komt, wordt hij naar de intensive care gebracht. Op de afdeling EHBO heeft hij een breed spectrum antibiotica gekregen, totdat ze weten welke bacterie deze ellende veroorzaakt. Later horen we van de neuroloog dat verschillende cocktails van antibiotica worden uitgetest om te kijken wat aanslaat. Uiteindelijk krijgt hij ouderwetse penicilline. Enkele dagen later, als hij alweer uit de sedatie is, horen we dat hij een heel agressieve en zeldzame streptokokkeninfectie heeft. Hij had tien procent kans het te overleven en daarvan weer tien procent kans er geen neurologische beschadiging aan over te houden. Maar dat wisten we toen nog niet.

Ik word inmiddels steeds onrustiger. Want het is nu al twee tot drie uur geleden dat ik hem voor het laatst heb gezien. We mogen niet naar hem toe, omdat ze nog steeds met hem bezig zijn. Maar ik voel dat ik naast hem moet zitten, de energie moet laten doorstromen.

Eindelijk mogen we naar hem toe. Ik schrik echt als ik hem zie. Het is zo stil rondom hem. Het voelt als een verlaten lichaam. Ik raak bijna in paniek. Ik voel nu voor het eerst ... de kans dat hij dit niet overleeft. Vanuit de slagader van zijn nek lopen vele slangetjes naar allerlei apparaten. Hij heeft twee buizen in zijn mond en sensoren op zijn vingertoppen. Hij ligt te rillen op een koud bed. Zijn lichaam wordt gekoeld, omdat hij koorts heeft. Hij voelt dood aan. Toch

weet ik de angst en de schrik van me af te houden. Er gaat van alles door me heen. Ik ben er namelijk van overtuigd dat we nog een geestelijke taak samen hebben en dat het echt de bedoeling is dat hij dit overleeft. Maar als ik hem zo zie liggen, besef ik maar al te goed dat het ook anders kan aflopen. Er is op dit moment werkelijk maar één ding dat ik kan doen en dat is de Gayatri-mantra zingen en via mijn handen zo veel mogelijk geestelijke energie in zijn lichaam brengen. En dat is wat ik doe al die dagen. Ik kom in een roes van alle energie die door mij heen stroomt.

's Middags hebben we een gesprek met de afdelingsarts van de intensive care, een neuroloog, onze vrienden Robert en Nienke, en ik. De artsen vertellen wat er met Rogier aan de hand is, welke onderzoeken ze hebben verricht en wat ze tot nu toe met hem hebben gedaan. Op een bepaald moment komt ter sprake wat zijn overlevingskansen zijn. Ik zeg dat ik dat liever niet wil weten, want ik heb echt al mijn positieve kracht en overtuiging nodig om hem zo goed als ik kan te helpen. Ze vertellen dat hij verplaatst wordt naar een ander ziekenhuis, omdat er onvoldoende bedden zijn in het UMC. Ik maak me hier ongerust over. Hoe moet dat over een drukke snelweg met hem in een ambulance? Ik hoef me daar geen zorgen over te maken, zo wordt mij verteld, want er zijn grote ambulances die zijn ingericht als een klein hospitaal en heel langzaam rijden om de patiënt zo stabiel mogelijk te houden. Ik probeer het los te laten en te vertrouwen. Hij wordt begin van de avond verplaatst naar ziekenhuis Tergooi in Hilversum.

Rond 23.00 uur besluiten we dat we thuis gaan slapen. Als wij niet goed zijn uitgerust, heeft niemand iets aan ons. Als we wegrijden, lijkt het alsof we Rogier loslaten. Ik raak bijna in paniek. Celine zegt: "Mama, dat kan toch niet, dat wij hem daar alleen in dat ziekenhuis laten." Zo voelt het voor mij ook, maar we hebben goede afspraken: als er ook maar iets in zijn situatie verandert, belt het hoofd van de intensive care.

De volgende ochtend terugrijden is heel spannend, zeker als ik rond 7.30 uur een telefoontje krijg. Het is niets bijzonders. Als we aankomen, mogen we meteen naar hem toe. Hij is de hele nacht rustig geweest en dat is een heel goed teken.

Gedurende die tweede dag voel ik dat er iets aan het veranderen is. Ik weet niet wat, maar er is iets ten goede gekeerd, ik voel dat hij terug gaat komen, alsof het proces onder controle is. Die tweede dag is magisch voor me, omdat er zo veel geestelijke energie gaat doorstromen. De intensive care-kamer is een tempel van licht geworden. Ik zing naast zijn bed de Gayatri-mantra. Als er niemand is, sluit ik de gordijnen en veranker ik alle energie rondom hem. Als ik mijn handen op hem leg, voelt het alsof er geestelijke handen over de mijne schuiven, gestalten van licht staan om ons heen. Ik geef hem alles wat ik heb.

Er zijn allerlei mensen die ons helpen, collega's in Nederland en Ierland. Via hen krijgen we hoge potenties homeopathie die in Nederland verboden zijn, die helpen bij hersenvliesontsteking. Er komen vrienden langs om deze middelen af te geven. Echt bijzonder hoe dit allemaal verloopt.

De derde dag, eind van de ochtend, heb ik een gesprek met de neuroloog. Ik vraag of ze hem uit de sedatie en van de beademing af willen halen, omdat deze toestand een extra belasting is voor zijn lichaam en het herstelproces. De neuroloog gaat akkoord, maar alleen als hij rustig blijft en het er voorspoedig uitziet. Ik mag erbij zijn als ik beloof me er niet mee te bemoeien.

Om 14.00 uur is het zover. De sedatie wordt verminderd en binnen vijf minuten reageert zijn lichaam. Na tien minuten kan er tegen hem gepraat worden en lijkt hij te reageren. Celine praat tegen hem en vertelt hem al een uur lang dat hij bij gaat komen, dat hij rustig moet blijven en alles over zich heen moet laten komen. Hij ligt daar,

zijn handen zijn al drie dagen aan zijn bed vastgebonden, zodat hij de slangen er niet uit kan trekken. Hij lijkt te begrijpen wat er gevraagd en gezegd wordt. Dan is het zover. Alles voltrekt zich heel rustig. Slangen worden voorzichtig uit zijn luchtpijp gehaald. Zijn handen worden vrijgemaakt. En op het moment dat hij beseft dat hij terug is, begint hij te schaterlachen. Ik zal nooit die eerste woorden vergeten: “So beautiful, zo mooi.” En die woorden herhaalt hij een uur lang, afgewisseld met schaterlachen, zijn hele gezicht straalt. Wauw, wat een wonder.

In de volgende hoofdstukken beschrijf ik Rogiers ervaringen gedurende die drie dagen. Voor zijn gevoel is hij anderhalf jaar weggevoest. Hij heeft enorm veel verschillende ervaringen gehad, meer dan we in dit boek konden beschrijven.

HOOFDSTUK 2

DE EERSTE ERVARINGEN BUITEN MIJN LICHAAM

Het begin van mijn bijna-doodervaring heeft me naderhand verbaasd, omdat het heel anders verliep dan wat ik daarover ooit had gelezen. Op dat moment was ik me dat niet bewust, want ik had geen idee meer van mijn aardse leven. Pas aan het einde van mijn reis werd ik me daar weer van bewust.

DE EERSTE MOMENTEN

Ik herinner me de ambulance en de ambulancebroeders nog. Daarna verandert alles.

Ik schiet als een kanonskogel uit mijn lichaam, door een onbekende voortstuwende kracht. Ik voel het als een beweging omhoog. Het vreemde is dat ik de aarde onder me kleiner zie worden. Ik zie nog een glimp van Driebergen en daarna de wolken die als een flits voorbijschieten.

Ik voel dat ik door de wolken omhoog zweef. Het geeft een branderig gevoel aan mijn rug en schouders. Dat is natuurlijk vreemd zonder lichaam, want dat ligt nog op de brancard van de ambulance. Ik neem het waar en ben niet bang, alsof een deel van mij het hele proces observeert.

Later, als ik uit coma ben, vertelt de neuroloog van het UMC me dat mijn ervaringen overeenkomen met de verhalen die hij van andere patiënten heeft gehoord. Het verschil is dat ik als een kosmonaut uit onze wereld naar andere werelden schiet en niet eerst door een tunnel ga, wat je bij de meeste bijna-doodervaringen leest.

Het zweven gaat over in glijden en in deze glijvlucht beland ik in een andere wereld, waarin ik me naar een soort zon beweeg. Maar de zon verdwijnt langzamerhand en het wordt steeds donkerder. Ik ben nu aangeland in een zwarte, donkere wereld.

Ik kijk neer op steile, zwarte bergen met kale, harde en koude rotsen. Het branderige gevoel op mijn huid verandert. Soms lijkt het alsof mijn huid wordt bewerkt met schuurpapier, dan weer voelt het als een soort elektrisch geladen prikkeling, die onaangenaam, koud en dwingend aanvoelt.

In het begin overheerst vooral verbazing: Wat is dit? Waar ben ik? Waar is mijn leven? Waar zijn mijn begeleiders? Wat brengt mij hier? Waarom maak ik dit mee? Maar de verbazing gaat al snel over in wanhoop en depressie.

Langzaam bekruipt me een gevoel van eenzaamheid, een eenzaamheid die is ontdaan van elke vorm van leven. Een leegte, die pijnlijk en afgesloten aanvoelt. Ik zak dieper weg in dit gevoel. Het wordt steeds pijnlijker, alle schoonheid, alle gevuldheid, alle vreugde verdwijnt.

De leegte, het nihilisme, het afwezig zijn van alles, geeft een diepe depressie, die me gevangen houdt, want ik weet niet hoe ik hieruit moet komen. Dat maakt me wanhopig en nog depressiever.